

Петар Иљич Чајковски

установка лейонца

Ана Ђурић и Андреј Колчерију
фото Миомир Ползовић

Петар Ильич Чајковски (Пётр Ильич Чайковский)

усїавана лейоїица (Сїящая красавица)

Балей у їри чина с їролоїом

Либрето: Иван Всеволожски и Маријус Петипа, према бајци Шарла Пероа

Кореографија и режија: ВЛАДИМИР ЛОГУНОВ

према оригиналној кореографији Маријуса Петипе

Диригент: МИКИЦА ЈЕВТИЋ

Сценограф: БОРИС МАКСИМОВИЋ

Костимограф: МИРЈАНА СТОЈАНОВИЋ МАУРИЧ

**Репетитори: ОКСАНА СТОРОЖУК, АНДРЕЈА КУЛЕШЕВИЋ, МИЛАН ЛАЗИЋ,
ВЕСНА БРКИЋ, БРАНКА ГЛИГОРИЋ, БОРИС ЛАДИЧОРБИЋ**

Играју:

Краљ ИВАН ЂЕРКОВИЋ
Краљица ВЕРИЦА КОЗАРЕВ КЛАРИЋ
Принцеза Аурора АНА ЂУРИЋ / КАТАРИНА ЗЕЦ
Принц Дезире АРТЕМИЈ МАКАРОВ / АНДРЕЈ КОЛЧЕРИЈУ / САМЈУЕЛ БИШОП
Кашлалабиј, церемонијал мајстор РАНКО ЛАЗИЋ
Учишељ їринца БОЈАН РАДНОВ / МАРКО ИВАН
Вереница їринца БОЈАНА МАТИЋ / БОЈАНА МИТИЋ
Вила искреносїи ГЛАФИРА СОБОЉЕВА / РАЈНА РЕМОВИЋ,
ЕМИЛИЈА СПАНОКЕ, МЕЛИСА БРОЋИН
Вила жиїної класја ЈЕЛЕНА ДАНГУЗОВ / ГЛАФИРА СОБОЉЕВА,
ТЕОДОРА ШПЕР, СТАНИСЛАВА НИКОЛИЋ
Вила изобиља РАЈНА РЕМОВИЋ / ЈАНА ЧЕРЕПАНОВА,
МИЛЕНИЦА ЈОВИЋ, СТАНИСЛАВА НИКОЛИЋ
Вила канаринка МИЊА ЈОКАНОВИЋ / ТЕОДОРА ШПЕР, МИЛЕНИЦА ЈОВИЋ

- Вила сѝрасѝи** КАТАРИНА КЉАЈИЋ / МИЛЕНА КРКОТИЋ, РАЈНА РЕМОВИЋ,
МИНА РАДОВИЋ, ГЛАФИРА СОБОЉЕВА, МЕЛИСА БРОЋИН
- Вила Јорѝован** МИЛЕНА КРКОТИЋ / КАТАРИНА КЉАЈИЋ, ЕМИЛИЈА СПАНОКЕ
- Карабос, зла вила** КАТАРИНА ЗЕЦ / МИЛЕНА КРКОТИЋ, МЕЛИСА БРОЋИН
- Принчеви** ДАВИД ГРУОСО, МИЛАН ИВАН, ВАСИЛИЈ СОБОЉЕВ, ЛУКА ДЕЛЕР /
МИХАИЛ СЕРГЕЈЕВ, АРТЕМИЈ МАКАРОВ
- Аурорине друѝарице** СОЊА БАТИЋ, ХРИСТИНА СТАНКОВИЋ, ЈАНА ЧЕРЕПАНОВА,
РАЈНА РЕМОВИЋ, ЈЕЛЕНА ДАНГУЗОВ, МЕЛИСА БРОЋИН, МИЊА ЈОКАНОВИЋ,
ЕМИЛИЈА СПАНОКЕ / КАТАРИНА КЉАЈИЋ, МИЛЕНА КРКОТИЋ, МИЛЕНИЦА ЈОВИЋ,
ГЛАФИРА СОБОЉЕВА, МИНА ПРЕДОЈЕВИЋ, СТАНИСЛАВА НИКОЛИЋ, ТЕОДОРА ШПЕР
- Вила Бриљанѝи** РАЈНА РЕМОВИЋ / ЕМИЛИЈА СПАНОКЕ, ЈАНА ЧЕРЕПАНОВА
ХРИСТИНА СТАНКОВИЋ, ЈАНА ЧЕРЕПАНОВА, ГЛАФИРА СОБОЉЕВА / СОЊА БАТИЋ,
ЈЕЛЕНА ДАНГУЗОВ, МЕЛИСА БРОЋИН, МИЛЕНИЦА ЈОВИЋ, МИНА ПРЕДОЈЕВИЋ
- Виле злѝа, сребра, саѝира** ХРИСТИНА СТАНКОВИЋ,
ЈАНА ЧЕРЕПАНОВА, ГЛАФИРА СОБОЉЕВА
- Бела мачка и Мачак у чизмама** ОЛГА АВРАМОВИЋ, ЛУКА ДЕЛЕР / СОЊА БАТИЋ,
БОЈАН РАДНОВ, РАФАЕЛ ДЕ МОРА РОДРИГЕС
- Црвенкаѝа и Вук** ЈЕЛЕНА ДАНГУЗОВ, ЗОРАН ТРИФУНОВИЋ / ТЕОДОРА ШПЕР,
МИЊА ЈОКАНОВИЋ, ФРАНЧЕСКО КОЧА, МИХАИЛ СЕРГЕЈЕВ
- Принцеза Флорина и Плава ѝѝица** ЕМИЛИЈА СПАНОКЕ, МИЛАН ИВАН /
КАТАРИНА КЉАЈИЋ, МИЊА ЈОКАНОВИЋ,
ДАВИД ГРУОСО, АЛЕКСАНДАР БЕЧВАРДИ, АРТЕМИЈ МАКАРОВ
- Даѝиља** БРАНКА ГЛИГОРИЋ / ЈЕЛЕНА МАРКОВИЋ

**Нереѝе, Валцер са ѝѝрландама, Мазурка, Праѝѝња виле Јорѝована, Праѝѝња виле Карабос,
Дворске даме, Госѝода:**

Мелиса Броѝин, Олга Врбашки, Соња Гаврилов, Јелена Дангузов, Милица Јелић,
Миленица Јовић, Јелизавета Маслова, Јелена Милошев, Станислава Николић,
Анастасија Никчевић, Теона Радановић, Глаѝира Собољева, Емилија Спаноке,
Христина Станковић, Милица Стојановић, Ивана Трпчевић, Јана Черепанова,

Теодора Шпер, Милана Балаж, Весна Бишоп, Зорана Димитријевић, Љиљана Јокановић, Ирена Месарош, Ивана Нанић Сувачаревић, Ивана Прибић, Љубица Селаковић Бандић / Соња Батић, Миња Јокановић, Милена Кротић, Бојана Матић, Мина Предојевић, Мина Радовић, Надежда Салак, Дмитриј Арбузов, Лука Делер, Александар Ђурђевић, Марко Иван, Франческо Коча, Бојан Раднов, Рафаел де Мора Родригес, Џибраил Санчез, Михаил Сергејев, Василиј Собољев, Никола Стаменовић, Зоран Трифуновић, Иван Калинин*, Реља Матић*, Марио Розмаринг* / Александар Бечварди

* Ученици Балетске школе Нови Сад

ОРКЕСТАР СРПСКОГ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА

Концертмајстор: Владимир Ђуковић, Сергеј Шаповалов

Виолончело соло: Ибоља Фараго / Кристина Токоди

Харфа соло: Ивана Павловић

Корепетитори: Дејан Бркић, Димитрије Бељански

Тонски сарадник: Предраг Петрушевски

Инспицијенти: Тања Цвијић, Сања Миланов, Иван Свирчевић

Асистент сценографа: Нада Даниловац

Асистент костимографа: Снежана Хорват

Компјутерска припрема сценографских решења: Милица Максимовић

Мајстори светла: Младен Букарица, Ђорђе Бедов

Мајстор тона: Душан Јовановић

Специјални ефекти: Мирко Милетић

Премијера: 13. јун 2013, сцена „Јован Ђорђевић“

Представа траје два сата и 40 минута, са две паузе

Декор, костими и остала сценска опрема израђени у радионицама Српског народног позоришта.

ПЕТАР ИЉИЧ ЧАЈКОВСКИ (Пётр Ильич Чайковский)

Рођен у Воткинску на Уралу 1840. године. Мада је још у родитељском дому дошао у додир с музиком, и заволео је за читав живот, студирао је правне науке у Петрограду и 1859. ступио у службу у Министарство правосуђа. Ипак, 1862. уписао се на петроградски Конзерваторијум, где је учио композицију код Антона Рубинштајна. Годину дана касније заувек напушта правничку службу, да би се у потпуности посветио музици.

Прелази из Петрограда у Москву 1866. и пуних једанаест година предавао је теорију музике на Конзерваторијуму. У то време је радио веома много и напорно – као композитор, педагог, музички писац и критичар. Осетљиве природе, склон разочарањима и осећању злог фатума који управља људским животом, Чајковски је тежио независном животу и стварању. То му је, својом материјалном помоћи, омогућавала богата љубитељка његове музике Надежда фон Мек, с којом га је везивало дугогодишње пријатељство, иако се никада нису лично упознали.

Напустивши место професора на Конзерваторијуму у Москви, Чајковски се посветио композиторском раду. Његова слава све је више расла у Русији и у читавом свету. Године 1893. на врхунцу стваралаштва, умро је од колере у 53. години.

Дело Чајковског веома је обимно и разноврсно. Компонувао је десет опера (међу којима су *Евџеније Оњегин* и *Пикова дама*, ремек-дела која се и данас изводе на светским оперским сценама), три балета (*Лабудово језеро*, *Усљавана лејошница*, *Крцко Орашчић*), шест симфонија (од којих се Четврта, Пета и Шеста најчешће налазе на репертоару симфонијских оркестара широм света) и многобројне симфонијске радове програмског карактера, концерте, свите, клавирска и камерна дела и песме. Својим делима – која се одликују мајсторством форме, богатством хармоније, распеваношћу мелодијских линија и непосредношћу музичког говора – Чајковски је изразио и дочарао веома различита људска осећања и расположења, од најнежније лирике до снажне драматике. Тим делима Чајковски се уврстио међу највеће руске и светске композиторе.

УСПАВАНА ЛЕПОТИЦА

Балет *Успавана лепотица* настао је као идеалан спој деловања неколико изузетних личности и околности које су се у руском позоришном животу одигравале деведесетих година XIX stoleћа. На место директора руских царских позоришта постављен је Иван Александрович Всеволожски, образован човек реформаторског духа. Он је позвао тада већ прослављеног Петра Иљича Чајковског да напише балет за Маријински театар у Петрограду, за који је он, заједно с познатим кореографом Маријусом Петипом, написао либрето, инспирисан чувеном бајком Шарла Пероа (1628–1703). Чајковски је пристао, и тринаест година после *Лабудовој језера*, које је на премијери доживело неуспех, из врло блиске сарадње Чајковског и Петипе, две личности снажне индивидуалности и различитог начина рада, настало је једно је од најлепших дела класичне балетске литературе, које већ око сто тридесет година траје на светским позорницама.

Праизвођење балета *Успавана лепотица* одржано је у јануару 1890. на сцени Маријинског позоришта у Петрограду. Убрзо је балет постао саставни део руског балетског репертоара. У западној Европи балет је први пут изведен у лондонском Алхамбра театру 1921. године, у кореографији Николаја Сергејева, са чувеним играчима Руског балета Сергеја Дјагиљева. Југословенска премијера одржана је 16. јуна 1927. у Београду, под насловом *Очарана лепотица*. У Српском народном позоришту балет је изведен 6. априла 1971, поводом 20-годишњице постојања Балета.

Балет *Успавана лепотица* изводи се са мање или више одступања од оригиналне верзије Маријуса Петипе, великог реформатора руског класичног балета, но чињеница је да су поједине кореографске варијације остале непромењене.

Музичка партитура П. И. Чајковског за тај балет тада је била веома модерна јер је звуком описивала карактере и психологију појединих личности и дочаравала атмосферу бајке. Музика је имала „руски дух“ који се испољавао у истанчаној осећајности, лиричности и природности којом се звуком прича „француска бајка“. *Изгледа да ће музика овога балета бити једно од мојих најлепших дела. Сиже иако још једанпут, иако блајородан за музику, ипак ме је очарао и одушевио да сам писао музику са оном још једном која увек условљава вредност једне композиције.* (Из писма Чајковског Надежди фон Мек).

Чаробни свет лепоте, маште и снова *Успавана лепотица* приказује фабулом о уснулој принцези, коју након стогодишњег сна буди млади, лепо принц. Посебну привлачност овог дела представља сјај дворског живота у раскошној сликарској и кореографској инсценирању, велики балетски ансамбл с многобројним солистима који имају могућност да покажу све богатство не само своје класичне играчке технике, већ и своју музичалност и суптилну осећајност кроз варијације и игре парова. Врхунац тог празника класичне балетске уметности је велики дует (*Grand pas de deux*) Принцезе Ауроре и Принца Дезиреа, који и у музичком и у кореографском погледу представља и врхунац балета.

Фото: Бранислав Лучић

ВЛАДИМИР ЛОГУНОВ, кореограф

Првак Балета Народног позоришта у Београду и кореограф.

Чаролија сцене и лепота балетске уметности повукла га је на пут уметности која тражи много одрицања, напора и зноја, али обећава потпуно остварење личности и задовољство да се покретом, игром, телом, изразе емоције и хтења. Безброј часова у класи Миле Катић у Сплиту доноси сазнање да је балет његово коначно и једино животно усмерење, потом у раду с незаборавном и великом Нином Кирсановом, која је умела у сваком ученику да развије управо онај најсветлији пламичак у најлепшу ватру живота. Копелијус (улога за коју је добио награду за најбоље уметничко остварење 1979), *Миракл*, *Дапертутто*, *Ротбарт*, *Карењин ...*, *Логунов* је стварао технички сигурно а у изразу специфично. Техника и израз једно без другог не даје резултате, једно друго допуњује у бескрај. *Форма viva*, *А. Вивалдија*, његова је прва кореографија на сцени Народног позоришта 1974. године, а после студија на московском ГИТИС-у следе балети: *Лицијарско срце* К. Барановића 1980, целовечерњи балет *Дон Кихот* Л. Минкуса 1988, *Кармен* Ж. Бизе–Р. Шchedрин 1990. и *Усјавана лејџица* 1995; радио је више кореографија за београдску Опери: *Ајџила*, *Фидарова женидба*, *Ловци бисера*, *Конзул*, *Кћи џука*, *Мајбей*, *Травијата* и *Адријана Лекуверр*; *Месечева соната* Л. в. Бетовена, *Љубљана* 1985. и *Каршун* З. Ерића 1989; *Симфонија Це-гур* Ж. Бизеа, ХНК Загреб 1989. и *Симфонија из новој свети* А. Дворжака, ХНК Сплит, исте године; са Балетом Српског народног позоришта сарађује од 1992. године, остваривши следеће кореографије: *Кармина бурана* К. Орфа, *Кармен* Ж. Бизеа–Р. Шchedрина, *Болеро* М. Равела, 1992, *Серенада* П. И. Чајковског 1993, *Пружи ми руку Терјисхора* П. Вангелиса и *Предсмјрна љубавна ѿсма* С. Дивјаковића, 1996, *Лабудово језеро* Чајковског, 2008, затим опере: *Мајска ноћ*, *Травијата*, *Слеји миш* и мјузикл *Човек од Ла Манче*. Последњи балет за који је урадио кореографију и режију јесте *Охридска лејенда* Стевана Христића, октобра 2021. На Југословенском балетском такмичењу у Новом Саду освојио је више награда за кореографије: *Грана без лишћа* Малера, бронзана медаља, *Валцер* Хачатуријана, сребрна медаља, *Цвеш* с *најуклој зига* Сибелијуса–Баха, бронзана медаља. Био је члан жирија Интернационалног балетског такмичења у Варни (Бугарска), 2008. и 2010. Награде: награда Заједнице музичких и балетских педагога Србије, награда „Димитрије Парлић“, Удружења балетских уметника Србије (УБУС), за представу *Др Џекил и мисџер Хајг*, Награда за животно дело, УБУС-а, Национално признање за допринос култури Србије. Први је балетски уметник који је примио Златну медаљу за заслуге председника Србије (2021). Логунов је био шеф и уметнички руководилац Балета Народног позоришта од сезоне 1979/80. до сезоне 1985/86. и директор Балета СНП-а од сезоне 2012/13. до сезоне 2015/16. Умро је у Београду 11. новембра 2022.

РЕЧ КОРЕОГРАФА

Велика је одговорност кореографа кад се нађе у ситуацији да постави значајно дело класичног репертоара и један од најпопуларнијих и најомиљенијих балета као што је *Усљавана лејошница* П. И. Чајковског, по кореографији Маријуса Петипе. Овај кореографски драгуљ је такоређи у потпуности сачуван до данашњих дана, а постоји и богата писана литература која се односи на овај балет. То је олакшавајућа околност али и замка за кореографа. Будући да данашњи гледалац тешко може да испрати интегралну редакцију која траје четири сата, препуну пантомиме, која је тада била неопходна, а сама поставка балета захтева огроман ансамбл и учешће великог броја ученика балетске школе што данас ретко које позориште може да приушти, била су неопходна скраћења, свођење пантомиме на минимум и на појединим местима кореографске интервенције. Наравно, треба имати у виду да се никако не сме нарушити основна замисао аутора оригиналне представе, као и да све измене, поготово кореографске, изгледају као да их је сачинио сам Маријус Петипа (варијацију Виле Јоргован сачинио је Ф. Лопухов, савременик Петипе, и она се данас сматра интегралним делом представе).

Рад на овом балету сваком кореографу причињава радост и усхићење и искрено се надам да ће то осетити и извођачи и публика, као што је било и на праизведби балета у Петрограду 1890. године.

Ана Ђурић,
Катарина Зец и
балетски ансамбл

САДРЖАЈ

Пролог

Раскошна свечаност поводом крштења принцезе Ауроре. Долазе добре виле, куме мале принцезе и обасипају је даровима. Церемонију прекида долазак зле виле Карабос коју су заборавили да позову на свечаност. Она проклиње Аурору и прориче јој да ће на дан свог пунолетства умрети од убода вретеном. Вила Јоргована, која предводи остале виле, ублажава страшно пророчанство: принцеза неће умрети, само ће спавати дуго, док је својим пољупцем не пробуди прелепи принц.

Први чин

Прошло је осамнаест година. У Аурорину част одржава се *Свечаност цвећа*. Она је израсла у лепу, љупку и веселу девојку. Са свих страна долазе принчеви који се надмећу за руку принцезе. Међу гостима се налази и једна старица од које Аурора на поклон добија вретено, иако је краљ, Аурорин отац, забранио употребу вретена, под претњом смртне казне. Старица је зла Вила Карабос, која напokon може да изврши своју освету. Међутим, ни Вила Јоргована није заборавила своје обећање: Аурора и ceo двор падају у дубок сан који траје сто година.

Ана Ђурић и Артемиј Макаров

Други чин

Сто година је прошло. Принц Дезире одлази у шуму где среће Вилу Јоргована, која је њега одабрала да пробуди успавану принцезу. Како би у томе успела, она призива привиђење Ауроре, чијом лепотом је принц очаран. Док се крећу према уснулом дворцу, Вила Јоргована му открива да само његова искрена љубав може окончати стогодишњи сан. Он љуби Аурору, прибојавајући се да ће прекинути чаролију. Успавана лепотица се буди а с њом и цео двор.

Трећи чин

Раскошна свадба Принцезе Ауроре и Принца Дезиреа, венчање на радост и весеље свих дворана, ликова из бајки, и наравно вила, празник је класичне балетске игре, апотеоза „добру, љубави и срећи“.

Фото: Емир Мемедовски

МИКИЦА ЈЕВТИЋ, диригент

Рођен 1977. у Хорбу (Немачка). Студије дириговања завршио је 2003. године на Националној музичкој академији Украјине у Кијеву (класа проф. Алина Власенка), где је дипломирао и на Одсеку за хармонику код професора Павела Фењука. Од 2001. до 2003. био је диригент Симфонијског оркестра и Оркестра Оперског театра града Дњепропетровска (Украјина). Са Гудачким оркестром Кијевске музичке школе наступао је у Шпанији, Пољској, Немачкој, Португалији, а имао је и бројне концерте с Националним симфонијским оркестром Украјине. Од 2005. је радио као диригент оркестра Музичке школе у Шапцу, а од 2011. стални је диригент Опере Српског народног позоришта. Сарађује са Заводом за културу Војводине, Војвођанским симфонијским оркестром, Зрењанинским камерним оркестром и ансамблом за савремену музику „2К+“, с којим афирмише дела домаћих композитора.

Оперски репертоар: Чајковски (*Евџеније Оњџин*), Верди (*Набуко*, *Риолејто*, *Травијата*), Моцарт (*Фијарова женидба*, *Чаробна фрула*), Римски-Корсаков (*Царска невесџа*), Пучини (*Мадам Батерфлај*), Доницети (*Лучија од Ламермура*, *Љубавни најиџак*), К. Орф (сценска кантата *Кармина бурана*), И. Калман (*Кнеиња чаргаша*), С. Дивјаковић (*Владимир и Косара*); Балетски репертоар: Чајковски (*Крцко Орашчић*, *Лабудово језеро*, *Усјавана лејоџица*), Л. Минкус (*Дон Кихоџ*), М. Теодоракис (*Грк Зорба*), А. Адам (*Жизела*), Прокофјев (*Ромео и Јулија*).

Добитник је прве награде на 1. Међународном такмичењу диригената „Стефан Турчак“ у Кијеву 2006. Поводом награде, диригент и почасни професор Академије „Н. Римски-Корсаков“ у Санкт Петербургу Саулијус Сандецкис о Јевтићу је забележио: „Млади музичар испољио је изузетне диригентске способности, показао музикалност и одличну диригентску школу коју је стекао на Националној музичкој академији у Кијеву у класи изузетног педагога, професора Алина Власенка. Јевтић је талентован и изузетно професионално припремљен диригент. Његов уметнички пут заслужује пажњу и подршку.“

РЕЧ ДИРИГЕНТА

У драматуршкој основи балета *Усџавана лејошница* (1889) лежи борба Виле Јоргован и Виле Карбос – вечита борба добра и зла, где добро побеђује. Будући да је Чајковски музику за ово дело писао на врхунцу свог стваралаштва, по завршетку *Петте симфоније*, а имајући у виду чињеницу да је руски балет до тог времена био под утицајем једног генија као што је Маријус Петипа, он није могао написати једноставну балетску музику. Композиторски гест Чајковског захтевао је „симфонизацију“ музике намењене изражавању кореографске замисли.

Већ у *Лабудовом језеру* (1876) Чајковски је у значајној мери преформулисао појам групне класичне игре, дајући му важну улогу у музичкој драматургији балета. Може се рећи да је *Усџавана лејошница* постала наредна етапа у даљој еволуцији тог музичког облика. Посматрајући на тај начин балет *Усџавана лејошница*, ова уметничка појава се пред нама приказује не као једноставна композиција у којој се смењују „омиљене мелодије и дисонантне епизоде“ већ као естетска вредност непревазиђеног значаја.

Милена Кротић,
Јелена Дангузов, Катарина Кљајић,
Миња Јокановић, Рајна Ремовић,
Глафира Собољева и
чланице балетског ансамбла

БОРИС МАКСИМОВИЋ, сценограф

Рођен 1949. у Новом Саду. Дипломирао је и магистрирао на Академији ликовних уметности у Београду.

Од 1978. ради као професионални сценограф и сарађује са најзначајнијим театарским кућама у Југославији, касније у Србији и Црној Гори. Реализовао је 388 сценографија за балет, опере, оперете, кореодраме, мјузикле, драме и комедије.

Сарађивао је с најзначајнијим редитељима из наше земље као и са редитељима из САД, Украјине, Холандије, Француске, Грчке, Румуније,

Италије, Мађарске, Велике Британије, Русије...

Добитник је шеснаест награда за сценски дизајн.

Од 1979. до 1992. радио је у Српском народном позоришту у Новом Саду, од 1992. запослен је као сценограф у Народном позоришту у Београду.

МИРЈАНА СТОЈАНОВИЋ МАУРИЧ, костимограф

Рођена у Новом Саду. Дипломирала на Академији примењених уметности у Београду, Одсек костима, у класи професора Душана Ристића. Од 1971. је стална костимографкиња Српског народног позоришта у Новом Саду. Осим костимографије бави се и сликарством, тематски такође vezан за позориште. Урадила је костиме за више од 100 представа у Српском народном позоришту а као гост у Марибору, Скопљу и Осијеку, такође и низ ТВ емисија и драма за РТВ Нови Сад. Представе карактеристичне за њено костимографско опредељење: *Мајбеш*, *Норма*, *Самсон и Далила*, *Боеми*, *Бал њод маскама*...

Учествовала на више заједничких изложби: Тријенале позоришне сценографије и костимографије, Октобарски салон, Новосадски салон, Форма, Златно перо... и десетак самосталних изложби: Нови Сад, Немачка, САД... Награде за костим: 1969. награда Београдског универзитета „4. јул“, 1972. награда Академије примењене уметности на XIII октобарском салону у Београду, 1977. награда на 6. новосадском салону, 1977. награда „Форма“ на „Форми VI“ и 1983. на „Форми“ IX. у Новом Саду, 2005. Златна медаља „Јован Ђорђевић“, највише признање Српског народног позоришта.

Чланови балетског ансамбла

Милена Крковић, Ана Ђурић и чланице балетског ансамбла

Балети П. И. Чајковског

1875–1876. *Лабудово језеро*, оп. 20, балет у четири чина. Први пут је изведен 1877. у Бољшом театру у Москви

1888–1889. *Усјавана лејошница*, оп. 66, балет у три чина с прологом. Чајковски је овај балет сматрао за своје најбоље дело. Први пут је изведен 3. јануара 1890. у Маријинском театру у Петрограду.

1891–1892. *Шчелкунчик (Крцко Орашчић)*, оп. 71, балет у два чина и 3 слике. Премијерно је изведен 1892. у Маријинском театру у Петрограду.

***Усјавана лејошница* на сцени СНП-а**

премијера 6. април 1971, поводом 20-годишњице постојања Балета СНП-а. Диригент Имре Топлак, кореограф, редитељ и костимограф Борис Тонин, сценограф Бранислав Добановачки; Ерика Марјаш Брзић / Биљана Максић (*Аурора*), Џо Савино / Никола Никић (*Принц*), Моник Арабиан (*Вила Јорјована*), Маргита Братоножић / Софија Стојадиновић (*Карабос*). Укупно одиграно 26 представа (шест на гостовању, од тих једна у Суботици с гошћом Жужом Кун, примабалерином из Будимпеште), 10.072 гледаоца.

Чланови балетског ансамбла у сцени *Валцер са ирландама*

Емилија Спанокe

Милан Иван и чланице балетског ансамбла

Олга Аврамовић и Лука Делер

Катарина Зец и
чланови балетског ансамбла

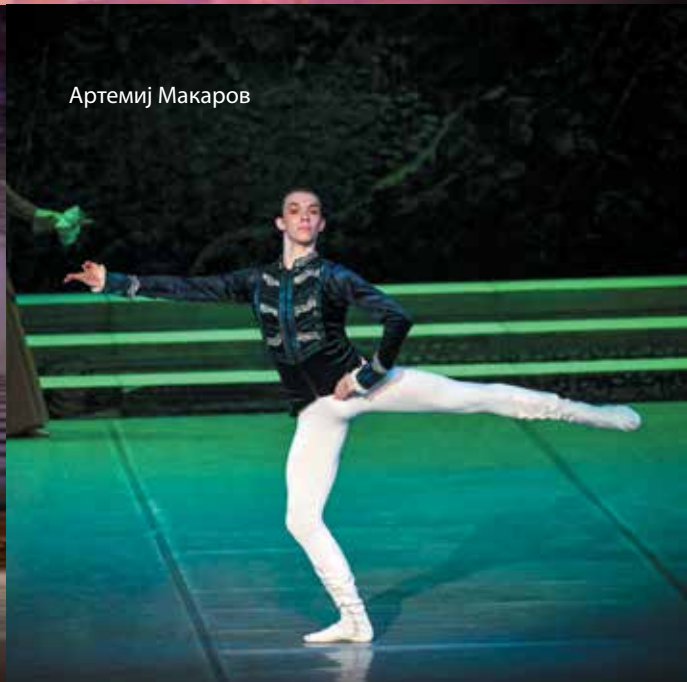
Милена Кротић,
Јелена Дангузов,
Катарина Кљајић,
Миња Јокановић, Рајна Ремовић и
Глафира Собољева

Јелена Дангузов и
Зоран Трифуновић

Артемиј Макаров

СРПСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ

НОВИ САД

Позоришни трг 1, 21101 Нови Сад
Телефон: 021/ 6621 411 (централа)

За издавача / ЉУБИНКА ГВОЗДЕНОВИЋ, в. д. управника
Директор Балета / ТОНИ РАНЂЕЛОВИЋ

Уредник / ИВАНА ИЛИЋ КИШ
Фотографије / МАРИЈА ЕРДЕЉИ
Обликовање / РАДУЛЕ БОШКОВИЋ
Технички уредник / ЋОРЂЕ ЛАБАТ
Компјутерски слог / ЉИЉАНА БИЛБИЈА
Сарадник уредника / САНЕЛА МИЛЕНОВИЋ

Штампарија / ТРИ-О д. о. о., Аранђеловац
Тираж 500

2. измењено издање
164. сезона 2024/2025.

www.snp.org.rs

**#ЕУ
ЗА ТЕБЕ**